

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. N°. 31.

Ottende Session.

22de Møde.

Torsdagen den 15de Januar.

(Fortsat)

Drejer: Ja, har jeg anseet det rigtigt at slutte mig til det Lovforslag, der førend dette var under Forhandling, maa jeg saameget mere og dobbelt bestemt anbefale Thinget at gaae ind paa det Lovforslag, der nu er under Forhandling, idet jeg endog anseer det for et ligefremt Retfærdighedskrav, at der gjøres Noget for at sikke Borgerne en lovhjemlet Ret til at blive bekendte med de Erklæringer, der afgives over de Klager, som de indgive, i mangfoldige Tilfælde over ligefremme Retstræffelser. Hvad Formen af Lovforslaget angaaer, vil jeg gjerne indrømme, at det kunde have været ønskelig, at den i enkelte Henseender havde været noget anderledes; men jeg troer ikke, at Manglerne ere af den Bessaffenhed, at man paa Grund af disse bør lade Loven falde. Det er saaledes i mine Dine ingen Forbedring, at der i § 1 nu alene staaer, at der skal gives Klageren Leilighed til at gjøre sig bekendt med Erklæringernes Indhold. Jeg havde hellere ønsket, at det var blevet bibeholdt, som stod i det tidligere Lovforslag, nemlig at det skulde stee „paa hans Bopæl;“ thi det vilde dog medføre endeel Ulemper, om en Embedsmand, til hvem Bedommende maaskee har mange Mitil, maaskee 8—10 Mitil at reise, meddeelte ham, at der paa hans (Embedsmændens) Contoir og ikke andetsteds var Leilighed til at gjøre sig bekendt med Erklæringerne. Imidlertid tør jeg dog gaae ud fra, at der ikke gives nogen,

ialtsald ikke ret mange, Autoriteter, der vilde bruge en sliig Fremgangsmaade. Fremdeles er der efter min Mening noget Misligt i den Bestemmelse i § 2, hvor det hedder: „og i ethvert Tilfælde at bestemme, hvorvidt Sagen skal ansees saa tilstrækkeligt oplyst, at ingen flere Erklæringer skulle verles.“ Jeg mener, at den nemlig kan modtage en saadan Fortolkning, at den tildeels ophæver Reglen i § 1. Imidlertid kan det ikke være tvivlsomt, hvad Meningen er, og jeg troer derfor heller ikke, at denne Mangel er af den Bessaffenhed, at den kan være et Motiv til at forkaste Loven. Til disse Bemærkninger skal jeg for Diebliffet indskrænke mig og imidlertid afvente, om der reises andre Indvendinger imod Lovforslaget end de, der allerede ere fremkomne fra den ærede fjerde Landssthingsmand for 6te Kreds (Slensborg).

Indenrigsministeren: Jeg kan i Genhold til, hvad jeg før antydede, indskrænke mig til at erklære, at Regjeringen nu, ligesom hidtil, bestemt modsætter sig det foreliggende Lovforslag. Jeg tillod mig før at antyde, at den hele Forsjæl, man har villet gjøre mellem disse to Love, er illusorisk, er svigefuld. Man kan ikke med Bestemthed sige, hvad der er en Ansøgning og naar den gaaer over til at blive en Klage. Jeg skal tillade mig i saa Henseende blot at nævne et eneste ganske simpelt Tilfælde; det vil være aldeles tilstrækkeligt. En Mand søger om Noget hos Amtmanden; dette nægtes ham, og nu klager han til Ministeriet over, at Amtmanden har nægtet at bevilge hans Ansøgning. Er dette en Ansøgning eller en Klage? Jeg kunde nævne mange andre saadanne Tilfælde, og jeg tør sige forud, at det vil være